

TEA ORSI

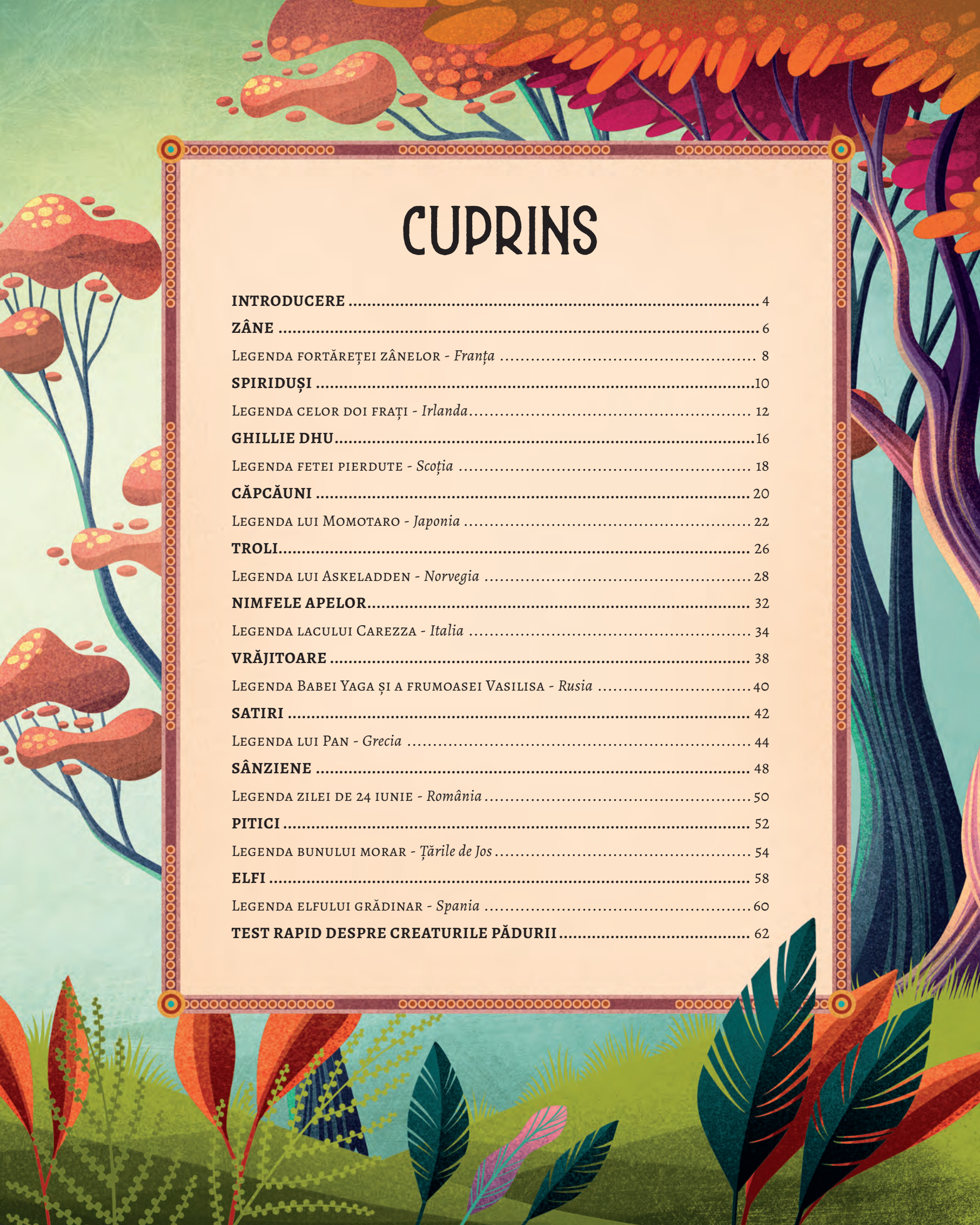
LEGENDELE PĂDURII

ILUSTRAȚII DE ANNA LÁNG

Traducere din limba engleză
de Laura Frunză

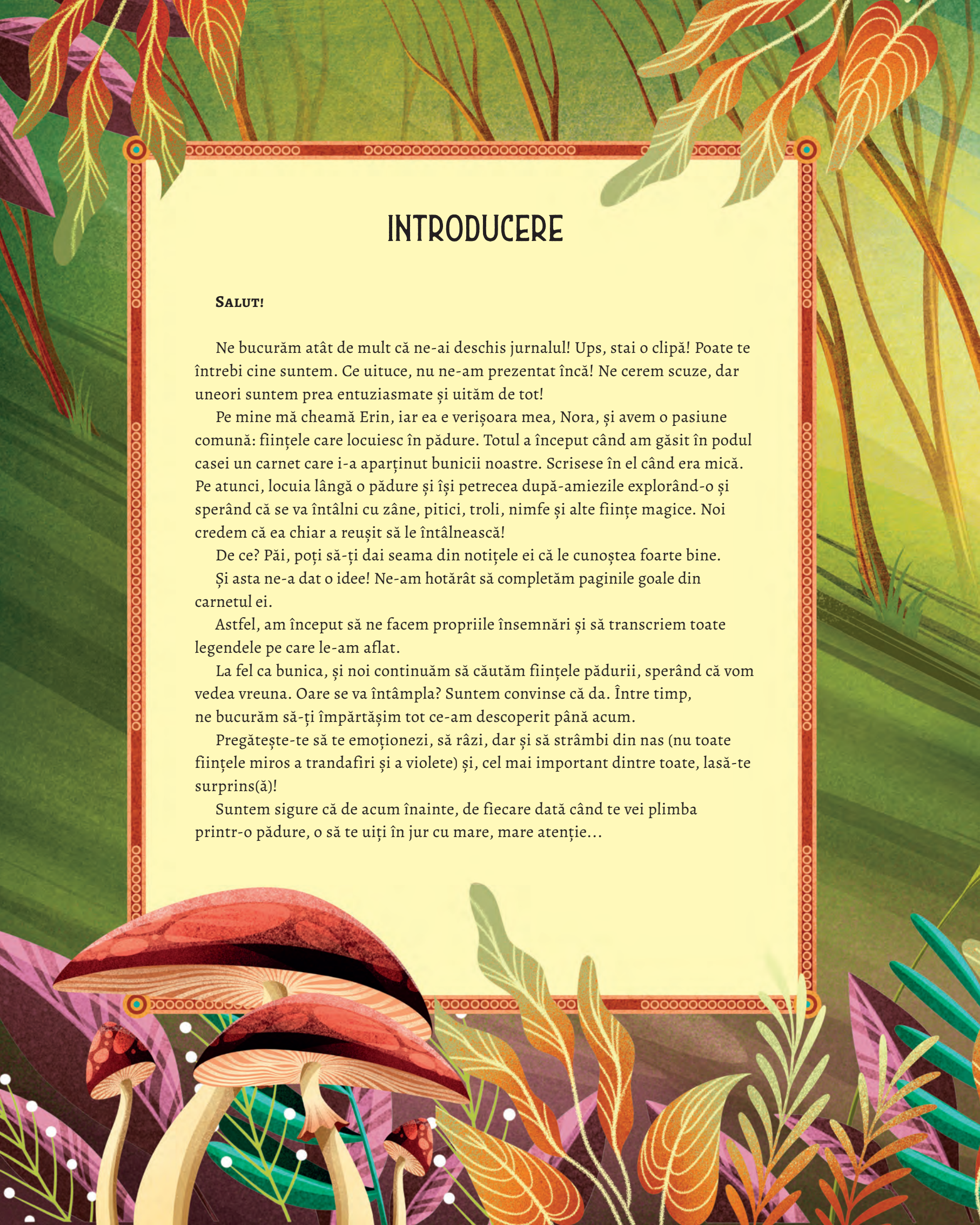
Editura Paralela 45

CUPRINS

INTRODUCERE	4
ZÂNE	6
LEGENDA FORTĂREȚEI ZÂNELOR - <i>Franța</i>	8
SPIRIDUȘI	10
LEGENDA CELOR DOI FRAȚI - <i>Irlanda</i>	12
GHILLIE DHU	16
LEGENDA FETEI PIERDUTE - <i>Scoția</i>	18
CĂPCĂUNI	20
LEGENDA LUI MOMOTARO - <i>Japonia</i>	22
TROLI	26
LEGENDA LUI ASKELADDEN - <i>Norvegia</i>	28
NIMFELE APELOR	32
LEGENDA LACULUI CAREZZA - <i>Italia</i>	34
VRĂJITOARE	38
LEGENDA BABEI YAGA ȘI A FRUMOASEI VASILISA - <i>Rusia</i>	40
SATIRI	42
LEGENDA LUI PAN - <i>Grecia</i>	44
SÂNZIENE	48
LEGENDA ZILEI DE 24 IUNIE - <i>România</i>	50
PITICI	52
LEGENDA BUNULUI MORAR - <i>Țările de Jos</i>	54
ELFI	58
LEGENDA ELFULUI GRĂDINAR - <i>Spania</i>	60
TEST RAPID DESPRE CREATURILE PĂDURII	62

INTRODUCERE

SALUT!

Ne bucurăm atât de mult că ne-ai deschis jurnalul! Ups, stai o clipă! Poate te întrebi cine suntem. Ce uituce, nu ne-am prezentat încă! Ne cerem scuze, dar uneori suntem prea entuziasmate și uităm de tot!

Pe mine mă cheamă Erin, iar ea e verișoara mea, Nora, și avem o pasiune comună: ființele care locuiesc în pădure. Totul a început când am găsit în podul casei un carnet care i-a aparținut bunicii noastre. Scrisese în el când era mică. Pe atunci, locuia lângă o pădure și își petrecea după-amiezile explorând-o și sperând că se va întâlni cu zâne, pitici, troli, nimfe și alte ființe magice. Noi credem că ea chiar a reușit să le întâlnească!

De ce? Păi, poți să-ți dai seama din notițele ei că le cunoștea foarte bine.

Și asta ne-a dat o idee! Ne-am hotărât să completăm paginile goale din carnetul ei.

Astfel, am început să ne facem propriile însemnări și să transcriem toate legendele pe care le-am aflat.

La fel ca bunica, și noi continuăm să căutăm ființele pădurii, sperând că vom vedea vreuna. Oare se va întâmpla? Suntem convinse că da. Între timp, ne bucurăm să-ți împărtășim tot ce-am descoperit până acum.

Pregătește-te să te emoționezi, să râzi, dar și să strâmbi din nas (nu toate ființele miros a trandafiri și a violete) și, cel mai important dintre toate, lasă-te surprins(ă)!

Suntem sigure că de acum înainte, de fiecare dată când te vei plimba printr-o pădure, o să te uiți în jur cu mare, mare atenție...

ZÂNE

Cu praf magic, baghete strălucitoare și aripi multicolore, zânele sunt niște făpturi foarte speciale. Și sunt atât de multe feluri de zâne, că nici bunica n-a reușit să le întâlnească pe toate!

Multe locuiesc în pădure, în căsuțe mici din scoarță, camuflate de mușchi, frunze și flori. Altele hoinăresc de-a lungul râurilor, iar altele locuiesc în trunchiuri scobite de copaci. Pe scurt, aceste mici făpturi zburătoare sunt peste tot, așa că data viitoare când ieși la plimbare în sălbăticie, deschide bine ochii și nu uita să iei cu tine o lupă. Știm că e greu de crezut, dar sunt mai mici chiar și decât cele mai mărunte flori!

În ciuda mărimii lor (și a aspectului drăgălaș și suav), zânele sunt renumite pentru temperamentul lor exploziv. Poate că sunt mici, dar impun respect!

Să nu spui niciodată „mulțumesc“ unei zâne. Poate suna ciudat, dar cuvântul ăsta le irită. Posibil să nu fie suficient de „drăgălaș“.

Chiar dacă au propriile căsuțe, acestor făpturi le place ca toamna să doarmă pe ciuperci. Poate pentru că sunt atât de moi și foarte, foarte confortabile.

Unele zâne au baghete fermecate, în timp ce altele fac magie prin împrăștierea prafului magic pe ici și pe colo. Practic, sunt acoperite în întregime de acesta – și de aceea strălucesc așa de tare!

De fiecare dată când cineva pune la îndoială existența lor, zânele se simt rău. Da, așa este, și asta fiindcă zânele chiar există – și încă cum! Fiecare în parte lucrează din greu pentru a păstra natura frumoasă și bogată.

LEGENDA FORTĂREȚEI ZÂNELOR

FRANȚA

Aceasta este o poveste despre niște zâne foarte muncitoare. Am găsit-o într-una dintre cărțile vechi ale bunicii. Habar n-aveam că aceste făpturi erau atât de puternice, încât puteau căra pietre de o greutate mai mare decât propriul corp.

Zânele împrăstie prosperitate, abundență, farmec și armonie peste tot.

Acesta este motivul pentru care au muncit din greu la construcția unui frumos castel din pietre și roci acoperite de mușchi: Fortăreața Zânelor! Cum au reușit? Unele dintre ele au construit fundația (și, deși sunt făpturi magice, tot a durat zile întregi), în timp ce altele au adunat pietre mari din pădure și le-au adus tovarășelor lor constructoare. Chiar s-au dat peste cap cu adunatul – așa că au strâns prea multe.

Cât timp zânele colectoare de pietre erau încă plecate în misiunea

lor neobosită, constructoarele au și terminat fortăreața, așa că una dintre ele a plecat să le anunțe. Sărăcuțele, epuizate de atâta muncă grea, s-au bucurat imediat la aflarea veștii și au abandonat pietrele pe drumul de întoarcere. În ziua de azi, încă le mai poți vedea împrăștiate pe alocuri: sunt fix ca pietrele din Fortăreața Zânelor.

SPIRIDUȘI

Ce nume mai au și ei! Oare cine sunt aceste făpturi ale pădurii? Nu-ți face griji, e ușor să-i recunoști! Spiridușii sunt niște omuleți îmbrăcați în verde, care sunt foarte cunoscuți în Irlanda. Au urechi ascuțite și bărbi, și păr de un portocaliu aprins.

Circulă multe legende despre ei. Cea mai faimoasă se referă la o oală cu aur pe care spiridușilor le place s-o ascundă la capătul curcubeului (și pe care tuturor le-ar plăcea s-o găsească). Aceste ființe sunt mereu active și sunt și un pic neastâmpărate (de fapt, foarte neastâmpărate!). Sunt și foarte comice. Nimeni nu știe cum arată casele lor, dar cu siguranță sunt pline de oale și cratițe și de comori deosebite.

Spiridușii au o meserie foarte importantă: sunt cizmari iscusiți pentru zâne. Le place să facă pantofi, cizme și sandale de tot felul.

Nu o să-ți vină să crezi, dar unii spiriduși detestă să poarte verde și poartă roșu, în schimb. Cu siguranță, culoarea asta nu le scoate în evidență barba și părul!

Comorile și le păstrează în oale
negre și rezistente. În general,
e vorba de monede de aur lustru-
ite la perfecție.

LEGENDA CELOR DOI FRAȚI

IRLANDA

Povestea asta provine din Irlanda, țara de baștină a spiridușilor. În afară de caracterul poznaș al omuleților cu barbă portocalie, legenda mai dezvăluie și o trăsătură pozitivă a acestora, de care puțină lume știe, și care ne-a atras atenția: generozitatea lor.

Într-o zi, doi frați mergeau printr-o pădure atât de mare, încât, la un moment dat, s-au rătăcit. După ce au mers o vreme îndelungată, și-au dat seama că soarele cobora spre asfințit, așa că s-au hotărât să se odihnească lângă un tufiș de păducel. N-aveau nici cea mai mică idee că păducelul era habitatul preferat al zânelor și al spiridușilor (nici noi nu știam înainte să citim povestea asta). Tocmai când erau pe punctul de a adormi, de nicăieri s-a auzit o muzică misterioasă, iar cei doi frați au sărit imediat în picioare, speriați și surprinși. Cât ai bate din palme, poiana s-a umplut de spiriduși care dansau în lumina lunii.

Unul dintre ei a venit la cei doi frați și i-a invitat la petrecere, oferindu-le două bucăți de cărbune.

— Să le țineți în buzunar până mâine dimineață! a spus spiridușul.

Frații nu voiau să-l refuze (cine știe ce feste le-ar fi putut juca dacă se supăra), așa că i s-au alăturat la dans și s-au distrat pe cînste!

Când a venit dimineața, și-au amintit de bucățile de cărbune. Au băgat repede mâinile în buzunare și... surpriză! În loc de cărbune, fiecare a găsit câte un pumn de monede de aur.

Fratele cel mare a hotărât să mai rămână în pădure, să-l aștepte pe spiriduș, ca să-i mai ceară niște cărbune, în timp ce fratele cel mic a fost mulțumit cu ce primise și a decis să plece acasă.

Spiridușul s-a întors la fratele cel mare și i-a mai dat o bucată mică de cărbune. Dar când băiatul și-a băgat mâna în buzunar, sperând să descopere și mai multe monede de aur, ce-a găsit, în schimb? Un pumn de cărbuni! Și asta nu era tot! Dispăruseră și monedele din prima noapte. Dezamăgit, băiatul s-a întors acasă.

— Ai fost prea lacom și spiridușul te-a pedepsit! I-a dojenit fratele lui.

Apoi i-a dat câteva dintre monedele lui, împărțindu-le ca un frate bun ce era. Iar din ziua aceea înainte, fratele cel mare a învățat să fie mulțumit cu ce are.